

Prædiken til Anden påskedag

Luk. 24,13-25

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?« »Hvad da?« spurgte han. De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.« Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne. De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på

hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem. Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.« Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.

Lukasevangeliet 24,13-35

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 760, 124 årgang
April 2023
ISSN 0901-2214

Det er nærmest som om, det allerede er blevet hverdag igen. Lidt hurtigt, kan man sige. Ovenpå hyldesten og indtoget i Jerusalem Palmesøndag og det fortættede begivenhedsforløb i dagene, der fulgte. Ovenpå forløsningen og kvindernes befrielse, håbefulde besøg ved graven Påskemorgen. Da kvinderne stod derude ved graven og kiggede ind, fandt de ikke det, de var kommet for - den døde. I stedet blev de mødt af en skikkelse i hvide klæder, der fortalte dem, at det ikke var dér, de skulle lede. Og kvinderne blev sendt væk fra graven med besked om, at han er opstået! Hen til disciplene med besked om, at "han går i forvejen for jer til Galilæa! Dér skal I se ham." Går i forvejen! Til hvad? Ikke noget at sige til, at de var i vildrede. At de havde brug for frisk luft og nogle raske kilometer i benene, de to vandrere.

Det kan være en god idé at føre en samtale, mens man går en tur - går sammen. Eller omvendt: At gå en tur, når man skal tale om noget væsentligt. Bare dette at vandre i samme retning. Man behøver ikke en gang sige noget eller holde konversationen i gang, som når man sidder til bords og skal konversere sin borddame eller bordherre. Også selvom man ikke altid har noget at sige eller spørge om - og hvor tavshed nærmest kan opleves pinlig. Når man går sammen, har tavsheden sin egen ret. Man er sammen, er fælles om vejen og oplevelsen og behøver kun sige noget, når man har noget på hjerte, og det behøver ikke en gang være dybsindigt eller underholdende, for der er hele tiden andre sansninger og indtryk, der blander sig i samtalen.

Sådan må det også have været for de to disciple dengang på vejen til Emmaus. De går sammen. De taler om det, der optager dem. Det er ikke nogen anstrengt samtale. Ikke belærende. Ikke påståelig. De går og taler om det, de har oplevet i Jerusalem. At Jesus var blevet korsfæstet. At han var død, og hans nærmeste havde lagt ham i en grav. Og de talte om kvinderne, der var kommet ud til graven allerede inden solen var stået op, og de havde ikke

havde fundet noget legeme, men blev mødt af en engel, der havde sagt, at han lever.

De vandrer og forsøger, ligesom i bevægelsen selv, og gennem samtalen, at komme til en form for forståelse eller afklaring af, hvad det betyder og kunne betyde. Når man går sammen, spiller det udenom med. Fuglenes stemmer. Blomsterne i grøftekanten. Det lange syn ud over landskabet. Alt det som øret og øjet og næsen fanger. Og de mennesker, man møder på sin vej. Og mens de går dér - intenst optaget af det, der var sket - byder en ny stemme sig til. En stemme, der umærkeligt falder ind i samtalen og taler direkte til deres hjerter. Han spørger, hvad der optager dem? Han kender til det, han kender skrifterne, udlægger dem og forbinder dem med de dramatiske begivenheder et par dage tidligere. Ikke med bastante udsagn som: Det er jo sådan eller sådan, snarere som noget, der får lov til at vokse ud af deres samtale med dem selv, noget der vokser indeni dem gennem mødet med et menneske, der gør dem i stand til at se tingene på en ny og anderledes måde. Så var det altså ikke en meningsløs død! Så var der måske alligevel noget ved det, kvinderne havde oplevet ved graven! Så er der måske alligevel en mening eller et håb.

Det brændte i deres hjerter! Hvornår er det egentlig, man oplever, at hjertet brænder? Det er bl.a. når noget sandt går op for én. Ikke forstået som en videnskabelig eller empirisk sandhed, men den sandhed, der har med mening at gøre. Når brikkerne falder på plads. Så var korset alligevel ikke et tegn på Guds vrede eller et tegn på nederlag. Og når de genkaldte ham hængende dér på korset, så havde han jo heller ikke råbt om hævn over den uretfærdighed, der blev begået. Han havde ikke engang forsvaret sig. Ja, havde han ikke ligefrem bedt Gud om tilgivelse for dem, der var i færd med at slå ham ihjel? "Tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør," havde han bedt.

Disciplene opdagede, at de ikke havde tænkt for stort, de havde snarere tænkt for småt. Forsøgt at

placere ham, placere Gud i alt for små og genkendelige kategorier. Pludselig kan de ikke få nok af at samtale. Hjerterne begynder at brænde igen. Og mens mørket falder over Emmaus, beder de den fremmede blive hos dem. Måtte det bare blive ved - sådan som man kan have det, når man er midt i noget godt og slet ikke ser for sig, at det skal stoppe.

I øjeblikket kan man på Vejen Kunstmuseum se en udstilling med kunstmaleren Ejnar Nielsen. Udstillingen hang tidligere på året på Hirschsprungs Samling i København. Ejnar Nielsen er symbolist og var i sin egen tid kendt som 'dødens maler.' Hans motiver kredser om natur og krop og mennesker som dødelige væsener - ofte på en undersøgende måde. Flere af hans billeder har som baggrund et bakket landskab med vandløb, der snor sig i guldløb i det grønne.

Det er landskabet omkring Gjern, han gengiver. Gjern Å. I breve til sin hustru har han skrevet, hvordan han fandt stedet. Som ung kunstner var han som mange andre kunstnere på udflugt efter 'sit sted.' Området ved Silkeborg var i forvejen kendt for sin landskabelige skønhed, og han fortæller, hvordan han stod af toget i Silkeborg og vandrede ad landevejen mod Gjern. Og da han efter en dagsvandring stod på den sidste bakke og så udover landskabet, vidste han, at det var 'hans sted.' Ja, han blev der i flere uger og byggede senere hus og atelier i byen. Og gengav dette besjælede landskab i flere af sine billeder. Bl.a. billedet af den blinde pige, som normalt hænger i et af de centrale rum på Statens Museum for Kunst. Et mægtigt billede med Gjerns bakkede landskab i baggrunden med guldvandløbene, og den blinde kvinde (organisten i kirken) i forgrunden. I de foldede hænder, som hun har foran sig, holder hun nænsomt en afblomstret mælkebøtte.

Oplystheden eller forklarelsen er noget, de opfanger i deres hjerter, disciplene. Og det forstærkes, da de sidder ved bordet, og han bryder brødet og vel-

signer det. Da falder skællene fra deres øjne. Og selvom han i det samme bliver usynlig for dem, så har de altså genkendt den Jesus, der nogle få dage forinden havde delt brødet ud til dem alle sammen. Lige i det øjeblik ser de ind i Guds herlighed.

Vi skal ikke blive i Langfredags smerte eller gravens mørke. Vi skal op igen som de to disciple, der bryder op fra bordet i Emmaus og skynder sig tilbage til deres venner for at fortælle det videre. De har sikkert slet ikke fattet rækkevidden af mødet eller forstået det på et intellektuelt plan. Men de har set en ny fremtid tegne sig. En fremtid som ikke bygger på det nederlag og den håbløshed, de vandrede ud med. Sådan som man altid risikerer at blive forandret i mødet med den anden og den åbne samtale.

Med deres brændende hjerter fortalte de to det, de havde oplevet videre. De fortalte om samtalerne på vejen og hvordan, de havde genkendt ham ved bordet om aftenen. Ikke i hans ansigt, men i det han gjorde, da han velsignede brødet. De fortalte sikkert også om, hvordan fravær kan forvandles til nærvær, og om hvordan Jesu død og opstandelse betyder, at han kan være nærværende overalt, i brødet og vinen, i ordet og i dåben, i uroen og smerten, i glæden og kærligheden, ja overalt, hvor mennesker søger mod og håb.

Amen.

Klaus Meisner

Sognepræst i Slangerup Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 234: Som forårssolen morgenrød

Nr. 235: Verdens igenfødsel

Nr. 674: v. 1,2 og 7 Sov sødt, barnlille

Nr. 245: Opstandne Herre, du vil gå

Nr. 236: v. 5-6 Påskeblomst! hvad vil du her

Nr. 829: Opstandelsen er lige her

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
- her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk